

Kovács Daniela

Ébresztő

A toll megindul. Süt alá a kétség,
nem bírok uralkodni rajta,
míg fullánkját elvesztett csalánként ég,
epét ont szólni vágyó ajka.

Csak siklik, siklik az aszalt papíron,
mint télen a szél a tó jegén,
belőle tüzel a fájdalmam, kínom,
s abba rí a vasravert remény.

Féltelek népem! Odafönn a „kovács”
már parazsa felett hajolgat,
az üllőkön már dübörög a kopács,
készül a nyakló s a szájlakat.

Saját megítélés, elv nem divat már,
rongyként csüng az országház szögén,
s a jog, mely elbírál, mint széltépett nyár,
avarként ül szégyenfánk tövén.

Alszunk még? Apránként elnyel a tenger,
ha csuklónk nem vedli láncait,
nemrég még öltre ment a végtelennel
elkapva az ég villámain.

Rázlak Titeket, égzengés a lelkem,
mert ma még... még lendülhet a kar,
ma még ez áldott, süppedt ősi telken
minden porszem, vízcsepp még magyar.

És rajtunk áll, még rajtunk áll a holnap,
ne nyugözzön le az önösség.
Mienk. Őrizzük, míg vérünk ké olvad
a már '48-ban visszanyert örökség.

Az ékes szó ravatalánál

Látod, Barátom, rabszíjra fűzték,
s bár nyakát sérti már a rút szögesdrót,
vergődik még, mint szívben a hűség,
mégis sárba fojtják a szép magyar szót.

Hiába küzdünk? Csak győz a zsargon,
s „percemberkék” uralják a dobogót?
Ha elhullunk ez iszonyú harcon,
mondd, ki viszi tovább a szent lobogót?

Halkuló zsolozsma

Uram, már úgy érzem, összerogyok,
pedig hajdan mily könnyedén jártam,
s most oldalamon lecsüng e konok
szabadság-mámor hajtotta szárnyam.

Zúdulnom kellene, mint a jégár,
de hangom is csak tompa hördülés,
kitörnék innen, szabadulnék már,
ám rabajtómon nincs egy ujjnyi rés.

Fáradt vagyok. Már rég nincsen erőm
az embervérsék közti csatákhoz,
légy újra Te a hitem, levegőm,
hajolj le a fészkehullt madárhoz.

Látod, Uram? Merész álmot szőttem,
és porontymódon nagyot akartam,
de belátom, akármeddig nőttem,
én emberként a porban maradtam.

Átkozott vesszőfutás

Mit látnék, ha a végén visszanéznék?
Míg érezném, hogy fogy a levegőm,
megborzadnék, s fájdalomtól égnék,
mint halódó vad a kopár legelőn.

Nyugtalan vergődnék, mert újra látnám
húsomra járó keselyűk raját,
s könny peregne arcomon le látván,
hogyan sáskák legelték életem javát.

Mert másnak éltem. Mindig másért vágytam
zengő szóval áldott kegyelemre,
s galád csatákban, hogy mást felváltsam,
tejszínű rongyot tűztem fegyveremre.

Ha cifra zsúrok vártak, útra-keltem,
s a lélekharfám danolt ott (mi más?),
a vígakhoz igazult a kedvem,
én csörgősipkás, én bús komédiás.

Ha mosolyt látott, ujjongott a lelke,
mert hitte, hogy az szent, és hogy igaz,
s most visszanézve vére kiserken,
mert rájött arra, hogy egyik sem volt az.

Megrázkódok. Még nincs vége az útnak,
még lépni tud a láb tovább, tovább...
S míg az ujj nékitapad a húrnak,
ropni kezd megint a drótra járó báb.

Saitos Lajos

Balfi elégia

Balfra csak menni lehet
majdan visszamenni oda
ahol rózsát szedtél egy kertben
s odaadtad a gazda lányának

Balfra csak visszatérni s visszajárni
kell és érdemes emlékekkel telve
Keneséről Szentkirályszabadján át
mint Radnóti az erőltetett menettel
ám ti már beteglátogatóba utaztatok
a szanatóriumba feleséghez anyához
lányotokkal átzötykölődve egy
Trabanttal Sopron fenséges útjain...

Balfra vissza-visszatérni mindig érdemes
s megszállni éjszakára egy zöldablakos
sváb házban és együtt hálni az
Osztrák–Magyar Monachia
nagy enciklopédiájával
sorssal sorsokkal sorsunkkal
lányokkal fiakkal dolgainkkal
100 év óta is ügyünkkel – Trianonnal
emlékezni – emlékeztetni
s rózsát lopni és visszaadni
mindenkori jogos tulajdonosának!

Karanténból

Egy csepp két csepp
öt csepp meg tíz –
egy perc két perc
öt perc meg tíz...
nyári záporra ébredtem
egy csepp két csepp
öt csepp meg tíz –
lefőzöm reggeli kávémat
s átgondolom mi tenni
valóm van mára...
s egy perc két perc
öt perc meg tíz...
pénzt keresni s elkölteni
a koromnak megfelelően
kijelölt időszakban...
egy korty két korty
öt korty meg tíz...
s a záporfüggöny alól
indul a nap – napom
mely születésemtől
hányezredik...?!

Belzabub-tangó

Ebben a maszkabálban megannyian
egyforma maskarában múlatjuk
időnk kik most egy hajóban utazunk
ezen a félelmes Föld nevű Titanicon
(utolsó) vacsoránk már elköltve
mindenki koccint mindenkivel
lazák vagyunk és karantén-spiccesek
a prímás is főlemeli vonóját
s int bandájának/zenekarának
majd belekezdenek a Belzabub-tangó
játzásába s a slepp meg csosszant
roggyant vagy rongyot ráz – bár
Sylvia Plath-tól tudván tudjuk
hogy csak holtunk egyforma rang!

Préda és áldozat

Az első szúnyog prédája lettem
s az meg lett áldozat
dongott fülem körül éjszaka
majd képen vágtam önmagam
s reggelre kelvén ott volt
a teteme az ágyneműn mint
ahogyan egy préselt virág virított
egy hajdani zsoltáros könyv
jól ismert lapjai között...!